

„Jeg vil prøve paa at skrive til Dem, og De skal nu vide alt, hvad jeg selv veed. — Det var jo saadan, at jeg syntes om Dem og holdt af at tale med Dem, allerede før jeg blev rigtig voksen. Ikke saa meget som senere maaske, men alligevel — —.“

Mere stod der ikke. Hun havde ikke kunnet komme videre ad den Vej. Men bag paa Bladet fandtes øverst oppe et Par Linjer, der tilhørte Brevets Slutning og aabenbart var kommen til at staa der af en Fejltagelse, idet hun ikke straks havde set, at Papiret i Forvejen var beskrevet. Der stod:

„Det er uhyggeligt at sidde saadan og skrive et helt Brev om sig selv, især, naar det netop er dette Selv, som piner En Dag og Nat.“

Hendes Aabenhjertighed forfærdede hende nu. Men til alt Held var Brevet aldrig blevet afsendt. For det første havde det været saa umaadelig svært for hende at skrive det. Det var gaaet hende med dette Forsøg paa en Selvforklaring som med saa mange tidligere, jo alvorligere hun prøvede at udforske sit eget Indre, desto mørkere og uvejsommere blev det. Saa hændte der desuden det, at hun i de Dage mødte en Veninde, der lige var kommen hjem fra en Udenlandsrejse med sin Mand. Veninden fortalte, at de i Wien havde truffet Dihmer i Selskab med en høj og meget smuk Dame, der talte tysk. Af hendes Beskrivelse forstod hun, at det var den Münchener-Kunstnerinde, han havde omtalt som et Bekendskab fra Wiesbaden. Med en Følelse af Lettelse foranstaltede hun derefter en højtidelig Baalfærd for sin tolv Sider lange Bekendelse.

Og nu skulde hun alligevel møde den engang igen i denne forglemte Brevlap! ... Og at det skulde ske netop idag, da hun havde været saa pinagtig forfulgt af Erindringen om ham! Her paa Storeholt saaes de jo første Gang, og det var maaske ogsaa nok her, de havde haft deres bedste Timer med hinanden. Allerede paa Vejen fra Stationen, da hun fra Vognen saae det første Glimt af den hvide Gaard og dens Spejlbillede i „Grønnevandet“, overvældedes hun af Minderne.

Men alligevel! Hvad enten hun i dette blinde Spil om sin egen og en andens Lykke havde grebet fejl eller ikke — og det